

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 8/2015

Říjen 2015

Věřím a to mi pomáhá klidně žít

Postupně přecházíme od homilie ke Krédu - *Věřím v Boha*. Nestačí ho však jen recitovat, opakovat tradiční vzorce víry, ale je třeba ho nechat proniknout od uší k srdci. Ne aby se vyslovovalo pouze ze strachu před zavržením nebo řešilo krizi naší identity, ale aby se stalo hybnou silou, vyznáním rozhodnutí, že chci milovat.

To, co jsem slyšel a prožil, toužím uchopit novým způsobem. Neboť skrze slovo v kázání nebo v homilii ke mně mluví Duch Svatý jako vnitřní Učitel.

Změnil jsem svůj život

Zažil jsem jistou zkušenost. Do zpovědnice vstoupil muž. Už to je vzácné, když přijde muž. Sepnuté ruce, klidné klečení a rozvážná slova: "Duchovní otče, změnil jsem život." Zvedl jsem zrak a podíval se na mohutného chlapa. "To je dobré, málokdy se něco takového slyší." Má zvědavost vzrostla, až jsem se zeptal, co na něj tak zapůsobilo. Snad společenství, nebo se za něj lépe modlí žena?

Nebo se ho v rozhovoru dotkl nějaký přítel? "Víte, pokud dva tisíce let trvá něco, co oslovuje lidi, proč by to nemělo oslovit i mě?" Bylo to nádherné. Konečně čistý nezátížený člověk. Mluví dále: "Stačí mi slyšet nedělní evangelium a čtení. Prostě jsem uvěřil a rozhodl jsem se prohlubovat svůj život podle toho. Věřím Bohu a to mi pomáhá klidně žít." Ten chlap nebyl bigotní fanatik. Z jeho složených rukou vyzařovala jistota a víra. Myslím, že byl ve

své víře dál než mnozí studenti, kteří poslouchají traktáty o Boží lásce a Božím milosrdenství. Mnohem dál než učitelé a profesori, kteří píší články o víře a přitom tonou v pochybnostech.

Je třeba nám uvěřit, že to, co říká Bůh, je pravda. A proto *Věřím* je odpovědí na to, co jsme slyšeli. Někdy se to jmenuje symbolum nebo apoštolské vyznání. Známe dva modely: Apoštolské a Nicejsko-cařihradské. Podle tradice Tyrrania Ruffina měli apoštolové před svým rozhodem do celého světa sestavit články víry. Tato legenda se připisuje sv. Augustinovi. Nicejsko-konstantinopolské vyznání má svůj zrod na koncilech (Nicea roku 325, Konstantinopol roku 381, Chalcedon roku 451). Tyto koncily řešily otázky božství Ježíše Krista i Ducha Svatého. V liturgii vyznání víry představují trinitární strukturu. Vyznání víry v Boha, Otce i Syna i Ducha Svatého má svůj původ ve křtu. Ten, kdo přijímal křest, dostal od biskupa otázky: "Věříš v Boha, Otce všemohoucího? Věříš v Ježíše Krista, Syna Božího? Věříš v Ducha Svatého, ve svatou církev a vzkříšení těla?" A křtěnec pokaždé odpověděl: "Věřím".

Kořeny Kréda jsou ve křtu

I formulace Kréda má své kořeny ve křtu. V novém misálu je pod názvem *Vyznání víry (Professio fidei)*. Je to symbol, ve kterém projevujeme osobní souhlas s Božím slovem, s tím, co nám říká Kristus přes svou církev. Ani římská církev velmi nespěchala dát do slavení Eucharistie

Vyznání víry. Jako první ho ve mši začal přednášet vizigótský král Reccared se svým lidem, když zanechal ariánství a svým vyjádřením vyznání víry potvrdil pravost učení Ježíše Krista. *Věřím* recitoval při každé mši svaté. Tuto tradici přebрал Karel Veliký, který ji přijal z Orientu, Irska a Anglie a přenesl do Franské říše. Teprve v roce 1014 se zeptal německý císař Fridrich II., proč chybělo Krédo při slavnostní korunovační liturgii. Možná si vzpomněl na královskou korunovaci v Cáchách v roce 1002. Od prelátů dostal odpověď: "Souvisí to určitě s tím, že Katolická církev je vždy věrná pravé víře. Proto nemusí vyznávat Krédo." Vyznání víry patřilo původně do křestní liturgie, tam má své místo i dnes, což prozrazuje i neliturgická forma singuláru - "já" věřím. Na rozdíl od liturgického plurálu: "my" praktikujeme. Apoštolské vyznání má

svou tradici. Mnozí říkají, že ho napsalo dvanáct apoštolů - každý jednu větu. Musíme trochu poopravit, že toto Krédo, jak se obvykle nazývá, pochází z textu Tyrannia Ruffina z roku 404. Ale ve skutečnosti staré římské vyznání sahá k papeži Viktoru do let 189-197. Nicejsko-konstantinopolské vyznání se dostalo do liturgie prostřednictvím cařihradského patriarchy Timotea v roce 511, kterého obvinili z bludu monofyzitismu. Proto nařídil, aby se toto vyznání víry používalo v liturgii.

Věřím, to je rozhodnutí

Modlitba Kréda při mši svaté má za cíl projevit souhlas s Božím slovem, odpovědět na něj a připomenout si pravdy víry. Svoji víru musíme obnovovat, ona je základem křesťanské existence. Pokaždé, když zpíváme nebo recitujeme vyznání víry, nově se rozhodujeme přiklonit se k Bohu a odporovat zlu. Člověk tím vstupuje do řady heroických učedníků, kteří položili život za víru. A nakonec naše víra je Boží chválou, protože není jen naším rozhodnutím, ale darem, pokladem, který nosíme "v hliněných nádobách" (2 Kor 4, 7). Zároveň prosíme Boha o pomoc "Věřím, Pane, pomoz mé nevěře". Krédo přednášel samotný kněz, zejména ve východních ritech, ale například Karel Veliký vyžadoval od věřících, aby každý ovládal Vyznání víry v lidové řeči. Později ho nařídili zpívat. Podle Druhého vatikánského koncilu by se Krédo mělo recitovat, respektive zpívat, celým společenstvím.

Ve starověké církvi po Krédu následovalo propuštění katechumenů, nevěřících, heretiků. Tento prvek liturgie je pro dnešního člověka absolutně neznámý. Z pastorační zkušenosti vychovatele se často dozvídám, že dnes lidé chtějí věřit v to, co jim chutná. Tvoří si své supermarketové křesťanství. Vytvářejí si podivnou duchovnost, která nemá nic společného s vírou v jednoho Boha, s vykoupením Ježíše Krista a s posvěcením Ducha Svatého.

Nepříjemný rozhovor?

Jako kněze, který žije ve světě a kontaktuje se s lidmi, mě dnešní mladí lidé většinou nešetří, pokritizují, prostořečí mi řeknou pravdu, ačkoli sami jsou velmi přecitlivělí. Proto cítím, že potřebuji v hloubi srdce neustálou věrnost Kristu. Mladí mi kladou otázky, jak je to s mou vírou? Nemohu se zvláště pochválit, jen postupně vyžívám, ale jelikož jsem kněz, musím odpovědět i na nepříjemné otázky. Před pár týdny mě například požádali studenti jisté fakulty, kteří se věnují médiím, zda by nemohli se mnou udělat krátký rozhovor na téma registrované partnerství a o mém postoji k němu. Chtěli slyšet, jestli jsem konzervativní, jestli neuznávám nové trendy ve světě. Odpověděl jsem do

telefonu, že "svaté věci, Boží slovo a slovo evangelia nechceme znehodnocovat, pokud by to měli v úmyslu zesměšnit". Už je i tak znehodnocené našimi životy, snad i u věřících. Odpověděl jsem, že "neradi házíme perly sviním". Dotyčné dívky to viděly jako fanatický postoj jednoho faráře. Trval jsem na svém, že jsem uvěřil v Ježíše Krista, v Nejsvětější Trojici a v duchu víry mě to zavazuje. Sváté věci nehodlám znehodnocovat. Pro mě je Boží slovo svaté. Zdálo se jim nanejvýš zvláštní, že jsem trval na svých pozicích. Asi bych měl být sentimentálnější, jemnější, méně radikální. Moderní spiritualita má přece sklon ustupovat, přizpůsobovat se. Na poznámku jedné z nich, že nejsem dost milý, jsem odpověděl: "Nechci být milý, ale milosrdný. A jsem povinen jako kněz Boží milosrdenství projevovat i ve svém okolí." Pak mě odsoudil ještě i další chlapec, když jsem řekl, že k registrovanému partnerství se vyjadřuji pouze jednou větou, a to: "A stvořil Bůh člověka ke svému obrazu ... jako muže a ženu je stvořil" (Gn 1, 27). Neznám jiná slova v Písmu, která by hovořila o dalších druzích soužití. A dodal jsem, že jsem hrdý na to, že jsem uvěřil Písmu svatému. Dotyčný chlapec to viděl jako pýchu, přehnanou víru, prý jsem "nadutý". Vím, co chtěli slyšet, že v Písmu je sice napsáno toto, ale okolnosti vyžadují jiný styl života, když se mají dva rádi... Hlavní věc je, že se milují. Bůh je láska. Ale co mě nejvíc zarazilo, mnozí mladí nevěří ani ve správný pojem lásky. Když jsme pokračovali v debatě, ukázalo, že pro ně zplodit dítě je zastaralý pojem, láska je cosi iluzorního a dítě "udělané jako luxusní zboží". Od víry v Boha, kterou jsme postupně popřeli, přes víru v člověka, kterému už nevěříme, jsme udělali nevíru v život a v lásku. Proto potřebujeme vymýšlet jiné teorie, které nás vedou do záhuby. Pokud chceme obnovit svět, musíme se vrátit k seriózní víře. Pojmenovat, v co věříme a komu věříme, rozlišovat, kdo je věřící a nevěřící.

Jděte...

V prvotní církvi se mše katechumenů končila nádherným rozloučením - biskupským požehnáním a slovy: "Jděte katechumeni." Tak si hlídali poklad víry první křesťané. Při slavnostních propuštěních jáhen zpíval: "Pokud je někdo katechumen, ať odejde; pokud je heretik, ať odejde; pokud je pohan, ať odejde; pokud je arián, ať odejde; pokud nejsi dost pečlivý o svou víru,

odejdi." Důvodem uvedení tohoto obřadu je uvědomit si, co je pro křesťany nejcennější: modlitba a Oltářní svátost. A proto platí: "Nedávejte, co je svaté, psům a neházejte perly sviním, nebo je nohama pošlapou, obrátí se proti vám a potrhají vás" (Mt 7, 6).

Dnes nám už nepomůže nějaká light víra mužů virtuálně se "vznášejících nad zemí", kteří jsou nesoustředění a roztěkaní, se zakrslým duchem, kteří milují pouze své udice, cigarety, pivo a videohry. Mnozí moderní tzv. duchovní nevěří v Boha, ale v budoucnost. Však se nějak spasím. Bůh není až tak špatný. Myslím, že bychom se konečně měli vrátit k víře v Boha - seriózně, prakticky, pravdivě. Z toho rozkvetne naše budoucnost. To nám dá naději a příslib nového života. Musíme se vrátit ke Kristu, který je cesta, pravda a život, a k Duchu Svatému, který oživuje, který denně vdechuje život tomuto světu. A proto potřebujeme dennodenně opakovat Krédo, abychom rostli v lásce. "Kdo se bude stydět za mne a za má slova před tímto cizoložným a hříšným pokolením, za toho se bude stydět i Syn člověka, když přijde ve slávě svého Otce se svatými anděly" (Mk 8, 38).

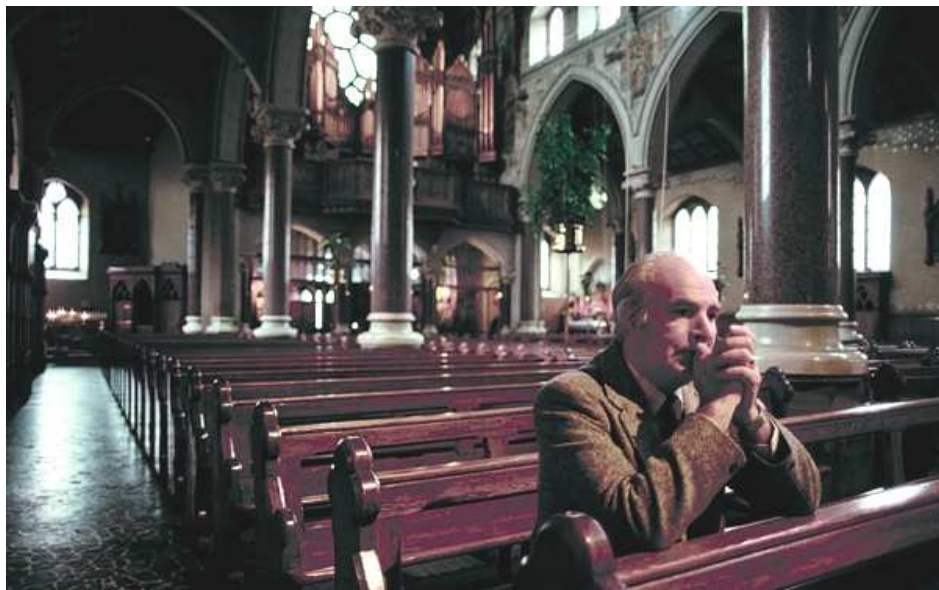
(podle KN)

Stáří je znamením Boží přízně nejen v Písmu svatém

Říjen se tradičně připomíná jako měsíc úcty ke starším. Stáří je etapa vývinu organismu, poeticky nazývaná i podzimem života. Zatímco mládí je období, kdy se člověk formuje, zvažuje své schopnosti a tvoří plány do budoucna, ve stáří intenzivně prožívá přítomnost a často upírá pohled do minulosti.

Je zajímavé, že dnes se již nepoužívá slovní spojení "staří lidé", ale "senioři" nebo "lidé dříve narození". Tímto diplomatickým vyjádřením se jakoby obchází fakt stárnutí. Je k zamyšlení, jestli to není jeden z projevů moderní doby, kdy se stáří považuje za cosi negativního.

Tradičně se stáří považovalo za synonymum uvážlivosti a moudrosti, které jsou zejména plodem prožité zkušenosti. V pravoslavných oblastech oslovení "stařec" symbolizovalo moudrost, vážnost a respekt. Na starce se obraceli jako na duchovní rádce, protože se vyznačovali schopností s nadhledem, moudrostí a intuicí poskytnout Boží světlo v těžkých životních situacích.

Staří lidé, kteří se modlí a obětují své utrpení za své blízké, dělají nesmírně mnoho. Z perspektivy věčnosti je to neocenitelný dar, který dává vysokou hodnotu i jejich vlastnímu životu.

Velké záměry Bůh svěřil starcům

V Písmu svatém, zvláště ve Starém zákoně, se vysoký věk a stáří považují za projev Boží přízně. Žalmista v modlitbě prosí Boha, aby mu ušetřil dlouhý život provázen moudrostí: "Nauč nás počítat naše dny, abychom našli moudrost srdce" (Ž 90,12). Téměř všechny velké Boží zásahy v dějinách spásy přišly prostřednictvím lidí, kteří již byli ve vysokém věku. Abraham měl 75 let, když odešel ze země svých otců a vydal se na cestu do Kanaánu. Jako 100-letému se mu narodil zaslíbený syn Izák, ze kterého se zrodil vyvolený národ. Mojžíš měl 80 let, když předstoupil před faraóna s požadavkem, aby propustil lid z otroctví. Dalších 40 let putoval na poušti a zemřel ve věku úctyhodných 120 let. Vznešený příklad moudrého stáří nacházíme u Eleazara

v Druhé knize Makabejské (2 Mach 6, 18-31). Devadesátiletý stařec volí raději smrt, než by měl přestoupit Hospodinův zákon: "Proto se nyní mužně rozloučím se životem a ukážu se hodným svého stáří. Mladíkům zase zanechám šlechetný příklad, když ochotně a bez bázně podstoupím smrt za vznešené a svaté zákony" (2 Mak 6, 27-28).

Také v Novém zákoně vidíme, jak se Bůh obrací na starce, aby právě skrze ně postupně realizoval dějiny spásy. Zachariáš a Alžběta byli již v pokročilém věku, kdy se jim narodil Jan Křtitel. Když Marie s Josefem přinášejí Dítě Ježíše do chrámu, opět jsou to starci Simeon a prorokyně Anna, kteří rozpoznají milostivý čas Božího navštívení.

Bůh si mohl v některých případech vybrat starce proto, aby se co nejjasněji ukázalo, že jde o jeho dílo, jako je to v případě Zachariáše a Alžběty. Zároveň Bůh jakoby dával najevo, že pro realizaci svých děl upřednostňuje moudrost a zkušenost starce před silou a odvahou mladíka.

Stáří se ve světle Písma svatého představuje jako "příznivý čas" na zakončení dobrodružství člověka a patří do plánu, který má Bůh s každým člověkem. Je to úsek života, ke kterému vše směřuje, aby člověk mohl lépe pochopit jeho smysl a dospět ke skutečné moudrosti. "Vždyť ne dlouhá léta dělají stáří hodné cti, ani se ono neměří počtem let. Šediny jsou člověku moudrostí, starým věkem život neposkrvněný" (Mdr 4, 8-9). Stáří se jednoznačně představuje jako rozhodující etapa lidského zrání a pokládá se za Boží požehnaní.

Ctnosti stáří

U starých lidí obdivujeme jejich schopnost být nad věcí, mít zdravý nadhled, což je dáno zejména životní zkušeností. Čím je člověk starší, tím víc si uvědomuje omezení, ať už fyzické, nebo psychické, a přehodnocuje vlastní hodnotový žebříček. Staří lidé nedávají až takový důraz na materiální věci jako mladí. Často opakují: "To je ještě dobré." "Mně to stačí, já nepotřebuji víc." Může to být tím, že současná generace starých lidí prožila i časy spojené s materiálním nedostatkem a je zvyklá na skromnější způsob života. Mnozí jsou bohužel ke skromnosti nespravedlivě dotlačeni i nízkými starobními důchody.

Pro staré lidi jsou největší hodnotou vztahy s blízkými. Souvisí to s moudrostí a se zkušeností přicházející s věkem, když si člověk více uvědomuje životní

priority. Staří lidé se navenek jeví jako emocionálně vyrovnanější, což se projevuje například v mimice obličeje. I vášně se většinou uklidňují. To však neznamená, že by staří lidé ztráceli citlivost. Právě naopak. Velmi citlivě prožívají chování svých blízkých vůči nim i mezi sebou navzájem. Pokud vidí nelásku, nedobré vztahy nebo závist a nepřejnost mezi dětmi, trpí, i když své utrpení nedávají najevo. Ti, kteří jsou schopni dívat se na život očima víry, se modlí a své přímo či nepřímo prožívané utrpení obětují za své blízké. Tím pro ně dělají nesmírně mnoho. Ve světle víry se totiž nezištně obětovaná bolest a utrpení mohou stát vzácným darem, který se přetaví do milostí pro druhé. Teprve po smrti se dozvíme, kolik ochrany a milostí nám zprostředkovali svými modlitbami staří lidé, na které jsme možná ani nepamatovali.

Pokud si starý člověk uvědomí, jakou hodnotou je skutečnost, že se může modlit a obětovat utrpení za druhé, jeho život nabude neocenitelné hodnoty. Navíc svým přijetím utrpení - což je protiklad kultury smrti, jejímž projevem je například volání po eutanazii - se tak každý z nich stává poslem a velmi silným svědkem kultury života, což je vklad do humanizace současné společnosti.

Čas pokory

Když se blíže díváme na dnešní situaci, konstatujeme, že stáří se dnes neváží a nectí jako kdysi. Stařecká slabost se považuje za něco nepříjemné, co je třeba vytěsnit na okraj, případně odsunout mimo život rodiny. Je to jeden z projevů mentality, která klade na první místo bezprostřední užitek a produktivitu člověka. V důsledku tohoto postoje se stáří pokládá za méněcenné. Sami staří lidé jsou tak nuceni klást si otázku, zda jejich existence je ještě užitečná.

Ve světle víry však můžeme i fyzické omezení a úbytek sil, které jsou součástí stárnutí, vnímat jako Boží dobrodiní. Díky nim totiž člověk nejen pracuje

méně, ale i méně hřeší. Slabost spojená s věkem někdy může být opravdu účinnou brzdou, aby člověk už více nepřitěžoval svému svědomí.

Fyzická slabost spojená s odkázaností na druhé je i důvodem k pokoře. Zvláště u člověka, který byl celý život zvyklý poroučet a řídit ostatní, jde o cenné cvičení v pokoře, když musí poslouchat a být odkázán v nejzákladnějších potřebách na druhé. V konečném důsledku můžeme říci, že jde o uvádění do nejhlubší pravdy o člověku. Před Bohem se totiž na konci života všichni, bez ohledu na své někdejší pozice, postavíme jako nazí, bídní, slabí a zcela závislí na jeho milosrdenství.

Znaky lidské křehkosti, které se nejzřetelněji projevují ve stáří, se stávají školou vzájemné závislosti a solidarity, která spojuje generace mezi sebou. Každý člověk potřebuje druhého a stává se bohatším díky darům ostatních.

Učitelé ve škole života

Školou života se může stát naslouchání starým lidem, když vyjadřují důležité životní pravdy jednoduchým a přímočarým způsobem, který se nedá naučit z knih, ale získává se vlastní zkušeností. Všichni snad máme před očima stařenku nebo stařečka, kteří přesto, že nedosáhli vyššího vzdělání, dokázali velmi dobře rozumět životu, vystihnout podstatu problému a jednoduše poradit. Zvláště cenné může být, když vzpomínají na svůj vztah k blízkým, zejména k již zesnulým rodičům. Na jedné straně mají před očima lásku, kterou od nich dostali, na druhé straně si pamatují na provinění, kterých se vůči rodičům dopustili.

Trápí je, že již nemohou věci vrátit zpět, že nemají možnost poprosit o odpuštění a vztahy urovnat. Ve svém stáří zároveň lépe chápou mnohé postoje svých rodičů, protože se nacházejí v podobné situaci jako kdysi oni. Na základě vlastní zkušenosti a pochopení souvislostí mohou však moudře poradit mladým, aby se vyvarovali podobných chyb ve vztazích ke svým blízkým.

Strážci kolektivní paměti

Jan Pavel II. v *Listu starším* připomíná, že "jsou strážci kolektivní paměti a v důsledku toho privilegovanými interprety toho souhrnu společenských ideálů a hodnot, které usměrňují a chrání soužití ve společnosti. Vyloučit staré lidi jménem bezpaměťové modernosti by znamenalo odmítnout minulost, ve

kteří jsou zakotveni kořeny přítomnosti. Díky svým zralým zkušenostem mohou senioři dávat rady a cenná poučení mladým".

Národy inspirované Biblií vždy měly vztah ke čtvrtému přikázání: "Cti svého otce a svou matku!" Je to ostatně povinnost, která je obecně uznávaná. Tomuto přikázání patří první místo na druhé tabuli, na které se nacházejí povinnosti člověka vůči sobě a společnosti. Je to jediné přikázání, se kterým je spojeno příslibení: "Cti svého otce a svou matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dal Hospodin, tvůj Bůh!" (Ex 20, 12; srov. Dt 5, 16). Plné a důsledné uplatnění tohoto příkazu nepřináší

jen lásku dětí k rodičům, ale vytváří i silné pouto mezi generacemi. Tam, kde přikázání přijímají a věrně zachovávají, tam starším lidem nehrozí nebezpečí, že se na ně budou dívat jako na neužitečné břemeno a překážku.

Trojí povinnost

Úcta ke starším přináší trojí povinnost: přijmout je, pomáhat jim a ocenit jejich kvality. Právě lidské civilizaci přísluší ctít a milovat starší lidi, aby se navzdory ubývajícím silám nepřestávali cítit živou součástí společnosti. V zájmu úcty ke starým lidem musíme jako lidstvo opět získat správnou perspektivu, ze které život vidíme jako celek. Správnou perspektivou je věčnost a každá etapa života je důležitou přípravou na ni. I stáří má svou roli v pokračujícím procesu dozrávání člověka na cestě k věčnosti. Všichni, i mladí, si mohou uvědomit, že jednou přijdou do věku, kdy je slabost a nemoci přinutí být odkázáni na druhé a spoléhat se na jejich péči a lásku. Lásku, kterou dnes zaséváme, kterou prokazujeme starým lidem, budeme jednou sklízet, když se sami ocitneme v podzimu života.

(podle KN)

Genderová ideologie a co se (nenápadně) nabízí školám

Nejvíce ohroženou skupinou genderovou ideologií jsou školní děti a mládež. Pod heslem zrovnoprávnění žen a mužů se zpochybňuje identita chlapce a identita dívky, čímž se narušuje jejich zdravý vývoj, smysl pro trvalé hodnoty a odpovědnost.

Vážená redakce,

v katolické agentuře TK KBS jsem zachytila zprávu, že do škol všech stupňů směřují konkrétní nabídky kulturních akcí, soutěží či workshopů, které rafinovaným způsobem podsouvají genderovou ideologii. Mohli byste se k tomu vyjádřit? Co můžeme v této věci udělat my rodiče, abychom vyjádřili nesouhlas vnucovat teorie o "rovnosti pohlaví" našim dětem? Děkuji.

Terezie

Milá Terezie,

děkujeme za otázku a příležitost poukázat na nebezpečí, které hrozí našim dětem. Pokud by protagonisté genderové ideologie ve svých plánech uspěli, prosazovali by si sociokulturní změny společnosti v duchu takzvané genderové demokracie. Člověk by prý nebyl "omezený" identitou muže nebo ženy vyplývající z pohlaví, tedy z biologické, duševní a duchovní podstaty člověka, ale podle nich by si svobodně volil svůj rod (= gender),

a to nejen mezi mužským a ženským, ale mohl by si vybrat z dalších rodů. Genderová ideologie tvrdí, že pohlavní identita muže a ženy je vnucena, je výsledkem genderově-stereotypního chování, kterým údajně pácháme násilí na dětech, když z chlapců vychováváme muže a z dívek ženy.

Genderová ideologie je agresivní nejen vůči učení Církve, ale je i nepřátelská a ignorantská vůči vědě. Přesto existuje štedrá podpora formou finančních grantů na více projektů, které jsou zaměřeny na transformaci společnosti podle

ideologie rovnosti pohlaví. Často se tak děje pod rouškou zrovnoprávnění žen a mužů či antidiskriminace. Jelikož koncept genderové demokracie je vzdálen zdravému rozumu, kultuře i poznání, její protagonisté se snaží "převychovat" společnost formou svých strategií, akčních plánů, propagandy a osvětově-kulturních akcí. Součástí jejich zaměření na děti již od předškolního věku je, aby výchova dětí byla genderově neutrální, aby si děti vyzkoušely různé rody, například pomocí aktivit a her, při kterých se záměrně stylizují do osob opačného / jiného pohlaví a tak si mají vyzkoušet, čím / kým by mohly být; nebo se chlapci převlékají za dívky, hrají typicky ženské postavy a naopak dívky představují mužské role. Tak se má dosáhnout, aby dětem prý nebyla vnucována jejich identita podle genderových stereotypů či kulturních vzorců společnosti, ale aby si děti zvolily - čím / kým chtějí být, což nevyhnutelně doprovází i sexualizace "výchovy" dětí.

Co s tím můžeme dělat? Nedejme se vyprovokovat zlem ke zlu. Nedejme si otrávit duši ani přehnanou nedůvěrou či úzkostlivostí. Nevzdejme se však ani výchovy svých dětí a rodičovské autority, která je pokojem a silou víry a důvěry. Buďme ostražití, ale ne ustrašení.

Zajímejme se o výchovný program školy, o akce, které pro své žáky organizuje. Rozmlouvejme s vedením školy o zdravých výchovných principech.

Velmi kvalitní knihu na toto téma vydalo Kartuziánské nakladatelství - Gabriele Kuby *Globální SEXuální revoluce*.

(podle KN)

Modlitba posvátného růžence, i za duše v očistci

Každá modlitba vyslovená s postojem upřímné víry a důvěry v Boha má léčivý účinek na nás samé a zároveň může pomoci našim nejbližším i duším v očistci. Vhodná a oblíbená je modlitba posvátného růžence

Vážená redakce,

zajímalo by mě, jestli modlitba růžence je opravdu jako terapie, která uklidňuje dnešního uspěchaného člověka. Také bych chtěla vědět, jestli byste doporučovali tuto modlitbu za duše v očistci. Děkuji za odpověď.

Blanka

Milá Blanko,

je třeba ocenit každou modlitbu včetně modlitby růžence, která má léčivý účinek na naši duši. V hektické době poznamenané každodenním stresem toužíme po něčem jednoduchém, co by se byť jen na pár minut stalo pro nás jakousi oázou klidu, která poskytne duchovní osvěžení. Tradice Církve nabízí modlitbu růžence, která plní tuto funkci. Začíná po úvodním Krédu modlitbou Páně Otče náš,

v každém Zdrávasu opakujeme Gabrielovo a Alžbětino pozdravení a desátek růžence uzavřeme díkuvzdání úcty trojjedinému Bohu. Je to skutečně jednoduchá, ale přitom hluboká modlitba, která nám před duchovní zrak klade tajemství naší spásy. Z vlastní zkušenosti mohou říci, jak mi při opakovaném Zdrávasu slova *Pán s tebou* dodávají odvahu i sílu, protože si uvědomuji, že Pán je i se mnou, a s každým, kdo se s důvěrou k němu obrací. Pro mě a jistě i pro mnohé z nás jsou tato slova jakýmsi duchovním balzámem. Ve farnosti bych doporučoval utvořit si společenství růžencového bratrstva.

Milá Blanko, ptala jste se také, jak je to s modlitbou růžence za zemřelé. Bůh je Trojice, společenství tří božských osob. Pokud nás stvořil ke svému obrazu také jako společenské bytosti, vztahy mezi námi, i když se z pozemského hlediska zdají násilně přerušené smrtí, pokračují. Bůh nás povolal pro věčné společenství s ním, ale i mezi sebou navzájem. Očistec, ve kterém se duše našich zesnulých mohou nacházet, je stav dočasně odloučenosti od Boha (duše v nebi jsou již v dokonalém společenství s Bohem a mezi sebou navzájem; duše zatracených jsou ve stavu nepřekonatelného vzájemného odcizení se bez perspektivy sblížit se). Duše v očistci touží po věčném vzájemném společenství a mají naději, že budou žít spolu s Bohem a ostatními oslavenými v nebi.

Život Církve je založen na vzájemném duchovním obohacování. Modlíme se k svatým, oni se za nás přimlouvají, abychom jednou přišli tam, kde jsou oni - do nebe. Jak my čekáme na jejich pomoc, tak i duše v očistci očekávají naše modlitby, abychom jim svým zájmem pomohli jejich stav odcizení překonat. Svou modlitbou za dočasně odcizené duše v očistci přispíváme k jejich "resocializaci" pro nebeské království. Modlit se za tyto duše má tedy význam. Církev neustále povzbuzuje věřící k modlitbě za zemřelé. Myslet na ně bychom měli často, nejen během tzv. Dušičkového oktávu. Staletí osvědčenou modlitbou za duše v očistci je právě posvátný růženec, když po každém desátku se přidává modlitba: Ó, Ježíši, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují. Tímto způsobem projevujeme solidaritu s utrpením duší v očistci a zároveň si připomínáme Ježíšovo vykupitelské dílo, když jednou provždy bylo překonáno odcizení mezi člověkem a Bohem a mezi lidmi navzájem.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Sexualita jako vztah

Jako křesťané jsme možná zvyklí zabývat se tématem sexuality v manželství tehdy, kdy musíme čelit nelehkým morálním problémům. Jako snoubenci při řešení problému předmanželského sexu, jako manželé při řešení problému kontroly početí nebo problému potratu, rozvodu...

My se nyní nebudeme zabývat těmito problémy. Budeme se snažit věnovat jednomu ze dvou aspektů manželství - aspektu jednoty, který se bytostně týká života páru. Druhému aspektu - plodnosti - se prozatím nebudeme věnovat.

Sexualita, tak jak ji pojmáme zde pro naše účely, není totéž jako pohlavnost. Sexuální život nechceme brát tak, jako by se týkal výlučně pohlavního styku, protože sexualita se týká celého bytí muže a ženy, nikoli pouze pohlavních orgánů a nervových vjemů.

Sexualita je přítomna v každé činnosti a prokazuje se jako rozdílná: ve vyprávění, v psaní, v modlení, v rozhodování, v organizování volného času, ve

způsobu přemýšlení, ve způsobu setkávání s přáteli, v řízení domácnosti, v způsobu nakupování, ve stanoviscích při každodenních situacích, v laskání, ve způsobu vnímání vlastního těla a vnímání krásy...

Jde o vztah mezi dvěma sexuálně odlišnými osobami. Mezi mužským bytím a ženským bytím, která jsou odlišná z pohledu tělesného a psychického (pocity, načasování, chutě, vkus, sny, způsob vnímání...)

Naše tělo je nejdůležitějším nástrojem, který máme na vytvoření vztahu s ostatními. Jak bychom komunikovali bez jazyka, úst, uší, gestikulace obličeje, rukou...? Tělo se svými částmi je dar, který nám dal Bůh, abychom mohli vytvářet vztahy. Naše tělo je v tomto smyslu něco vznešeného a důležitého. Celá naše sexualita je určena pro vytváření vztahů. Pokud manželský vztah považujeme pouze výlučně za zdroj slasti, za skutečnost, která je výlučně v mých službách a pro mé potřeby, mrháme jeho krásou a zcela měníme jeho původní význam. V takovém pojetí bude náš vztah pomaličku spět ke svému neslavnému konci.

* Proto je důležité **milovat se čtyřicet hodin denně!** Prožívat správně a dobře sexualitu znamená vytvořit a udržovat mezi dvěma osobami opačného pohlaví porozumění. A to nejen v intimních chvílích (například v noci), ale během celého dne, například pozorností či přirozenými gesty vyjadřujícími pocity zamilovaných. Kolikrát považujeme za samozřejmost, že v sexualitě je přítomen už i vztah...

Sexualita jako vztah znamená zvládat s láskou vlastní sexuální specifickou, uznávat, respektovat a využívat vzájemné rozdílnosti, a teď nemáme na mysli jen ty fyzické, ale i psychologické. On a ona vidí, že mají různý vkus, rozdílné chutě, jinak rozhodují, jiným způsobem pojmají časovou organizaci..., ale nechápu to jako překážku nebo nepříjemnost. Naopak chápou to a vidí je jako něco přitažlivého, ctí vlastní rozdíly a snaží se je navzájem sladit, aby se doplňovaly.

Správně milovat znamená využívat něhu, respekt a pozornost pro partnera. Čili nemyslet pouze na své vlastní potřeby, ale snažit se o partnerovo dobro.

Zuzana potřebuje, aby během celého dne pocítovala atmosféru "plnohodnotného vztahu" - od laskání po láskyplné pohledy a milující slova, aby byla připravena pro večerní milostný akt. Matěj naopak považuje milostný akt jako výborný předpoklad pro lepší dialog a pro lepší porozumění. I přes odlišný způsob vnímání mají oba tendenci považovat samotný milostný akt za přímo propojený s plným psychickým a duchovním porozuměním.

Pokud by tomu tak nebylo, měli bychom z toho pouze pohlavní styk bez lásky. Měli bychom jeden velmi chudý způsob prožívání sexuality, který by produkoval napětí a vytvářel nedorozumění, místo aby posiloval jednotu a vytvářel pokoj!

* Je tedy třeba dodržovat "pravidla" dobrého porozumění a kvalitního vztahu: čili pravidlo správné komunikace, vyjádření svého nitra, aniž jsme partnera zranili (komunikace vlastních pocitů), pravidlo správného poslechu partnera a respektu jeho odlišné sexuality (fyzická, psychická a duchovní odlišnost) a pravidlo dosažení správného společného rozhodnutí v páru (ani rozhodnutí jako za svobodna, ani kompromisní rozhodnutí).

Pokud existuje nějaká neshoda v sexuálním vztahu, pravděpodobně existuje proto, že se zanedbala péče obou pólů dobrého porozumění, čili správné komunikace a správného poslechu. Toto zanedbání určitě vzbudilo nedůvěru v společná rozhodnutí páru. I pro milostný akt je třeba přijmout a pěstovat společná rozhodnutí!

* To vše vyžaduje "dlouhodobé cvičení" a úsilí, abychom zvítězili nad sobectvím, i výchovu ke skutečné lásce (k darování se). Pokud bychom chtěli použít tradiční pojmenování, řekli bychom, že jde o "asketickou cestu", o cestu, která je schopná vychovávat ke skutečné lásce, překonávajíc pomaličku osobní omezení a vrtochy. Jak je to možné?

Kolikrát se Matěj instinktivně snaží hledat zejména dobro pro sebe, a nikoli pro Zuzanu, snaží se hledat hlavně své potěšení a pohodlí, aniž by na ni myslel. Toto samozřejmě platí i opačně, čili ze strany Zuzany.

Ale co se stane v manželském vztahu? Právě takový vztah - ona ho napomíná za jeho egoismus, připomíná mu své potřeby, které Matěj nechápe a někdy nechce pochopit, nebo mu připomíná své načasování, které je samozřejmě jiné

než to Matějovo, a povzbuzuje ho v tom, aby ho respektoval... Takový manželský a samozřejmě milostný vztah se stane neustálým nacvičováním překonávání sebe sama a školou, která nás pomaloučku naučí milovat. Stane se každodenním vyučováním ke skutečnému obětování, trpělivosti, důvěře, altruismu, čistotě, k opravdové lásce, kdy napodobujeme manželskou lásku mezi Ježíšem a jeho Církví.

Jinými slovy, když je sexualita prožívána jako skutečný vztah, a ne pouze instinkt, stává se cestou obrácení, cestou, která naučí lásce a naučí být v Lásce - být v Bohu. A výsledek? Konečně žijí Matěj a Zuzana v klidném vztahu, užívají si tu hlubokou radost, která pramení ze skutečné harmonie, když se "dva stanou jedním".

* Když je vztah, včetně sexuálního života, prožívaný správně, má v sobě *milost a schopnost uzdravovat*.

Někdy se z práce vrátím sklíčený nebo ty jsi zničená z problémů při výchově dětí nebo řízení domácnosti. Možná jsme oba zranění, sklíčení a znechucení, protože věci mezi námi dvěma nefungují dobře a ani nemáme chuť s tím něco udělat, i když víme, že by to bylo správné. Ale sexualita, když ji prožíváme v plném porozumění, může uzdravit.

Nestalo se nám už několikrát, že napravený dobrý vztah a sexualita prožívaná ve skutečném vztahu nám dala jakoby náboj, překvapivou energii, kterou jsme předtím neměli?

Pouze v dobrém vztahu, kdy pomáhám činit šťastným partnera, přispívám ke svému vlastnímu štěstí a štěstí partnera, přispívám k vybudování pokoje. Sexuální vztah určitě není jen potěšení nebo možnost pro manžele. Je to i Boží dar pro manžele, je to cesta, na níž se realizuje naše svatost.

* Známe jednu ctnost, kterou jsme převzali z tradiční morálky. Vztahuje se právě na takové chování: ctnost čistoty. Ctnost, která je často chápána pouze ze svého negativního a zakazujícího aspektu, pouze z pohledu tabu, které rodí. My bychom se tu chtěli však podívat na její pozitivní aspekty a na to, co nám může nabídnout.

Čistota je ctnost, která umožňuje prožívat sexualitu v lásce, ve vztahu a v otevřenosti pro nový život. Čistota je správné prožívání sexuality. Čistota neznamená "nevěnovat se sexualitě".

I papež Jan Pavel II. ve své exhortaci *Familiaris consortio* uvádí, že podle křesťanského pojetí čistota neznamená ani odmítání, ani zatracování lidské sexuality. Spíše znamená duchovní hodnotu, která umí ochránit lásku od nástrah egoismu a agresivity a umí pomoci lásce, aby se mohla naplno realizovat.

Pokud chceme mluvit o úplném vyloučení sexuálních vztahů, používáme jiné výrazy. Například úplná abstinence, panenství, celibát nebo zdrženlivost..., i když každý z nich má svůj specifický význam.

Kromě toho, i období abstinence, které se přihodí v manželském životě z různých důvodů, nemusíme prožívat jako ubývání a oběť, ale i jako užitečné období na hlubší odhalení a zhodnocení psychologických a duchovních bohatství partnera.

Ježíš pojmenoval i cizoložství srdce (podvést myšlenkami a touhami), nehřeší se pouze tělem. Jan Pavel II. hovořil o "cizoložství uvnitř páru", čili když se praktikuje sex bez lásky, egoistické potěšení bez lásky!

* Určitě nemáme v úmyslu chápat sexualitu jako strach a nebezpečí nebo jako slabost či nezdrženlivost, nebo jako úpadek (zatímco silní a svatí dokážou abstinovat).

A určitě nemáme v úmyslu podporovat názory, které manželům říkají, že sex "nikdy není hřích", že je leccos "povoleno", jakoby sexuální vztah byl pouze čistě "osobním potěšením" místo toho, aby byl považován za Boží dar, který je třeba vždy používat správně, abychom "šli do nebe".

Pro nás se sexualita stává nástrojem manželské spirituality spolu se mší svatou, zpovědí, čtením evangelií, nábožnými praktikami, dobrými skutky... Dokonce jde o specifickou (vlastní) cestu svatosti pro manžele.

Nestaneme se svatými, pokud se budeme snažit co nejvíce vyhýbat sexu (jak to platí pro jiná potěšení, i když nezakázaná - jíst sladkosti, kouřit cigarety...), ale

tehdy, když sexualitu budeme prožívat v dobrém vztahu a otevření pro nový život.

Otevření se novému životu není pro manžele pouze povinnost, ale hlavně dar. Mít děti přináší povinnosti, ale určitě i obohacuje. Tento aspekt potřebuje další prohloubení, kterému se budeme věnovat v dalších pracovních schématech.

Biblické čtení (Ef 5, 25-33)

Muži, každý z vás ať má svou ženu rád, jako si Kristus zamiloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil vodní očistnou koupelí a slovem. Tím si chtěl církev připravit zářící, bez poskvrny, vrásky nebo čehokoliv takového, ale aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale naopak: dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údy jeho těla. Proto opustí člověk otce i matku a přilne k své manželce, a z obou se stane jen jedno tělo. Toto tajemství je veliké důležitosti; chci říci, že se uplatňuje na Kristu a církví. A proto každý z vás měj rád svou ženu jako sám sebe, a manželka zase svému muži projevuj úctu.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve se každý z partnerů samostatně zamyslí, zavzpomíná a zapíše si odpovědi na následující otázky (7 - 8 minut).

- ? *Máme v našem sexuálním životě v poslední době dobrý vztah?*
- ? *Dokážu dobře a svobodně vyjádřit své pocity, aniž jsem tě zranil?*
- ? *Dokážu skutečně poslouchat tvou duši?*

Následně si vyměníme poznámky nebo si řekneme, co jsme si rozmysleli, a začneme dialog v páru.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

8.

STOJÍME PŘED MORÁLNÍ VOLBOU

Učení víry

- Bůh nám dává svobodu v rozhodování.
- Morální volba má vliv na náš vztah s Bohem a druhými lidmi; morální rozhodnutí mají morální následky.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když je vaše dítě svéhlavé a hrozí, že se bude špatně chovat.
- Když se vás vaše dítě zdráhá poslouchat nebo protestuje proti právu dospělého říci: "Neboť jsem ti řekl, abys to udělal!"
- Když některé z vašich rozhodnutí nebo z rozhodnutí dítěte či jiného člena rodiny mělo jasné a logické následky.

(Pozn.: Tento biblický příběh se doporučuje trochu starším dospívajícím.)
Někdy nevíme, co si počít se Starým zákonem. Obsahuje totiž mnoho příběhů plných násilí, válek a zrady. I příběh o Davidovi a Batšebě by se dnes například mohl klidně objevit na předních stranách bulvárních časopisů. David měl možnost rozhodnout se správně, ale rozhodl se špatně. Zneužil svou svobodu, kterou jako král disponoval, zmocnil se Uriášovy manželky a pak dal Uriáše zabít. Proroku Nátanovi se podařilo přivést Davida zpět ke zdravému rozumu

a litovat toho, co udělal. David opravdu všeho litoval, konal pokání a Bůh mu odpustil - musel však po celý zbytek života nést následky svého nesprávného rozhodnutí. Založil si sice rodinu, ale byla poznamenána rozkolem a konflikty.

I my se bohužel často ocitáme v pokušení interpretovat svobodu v rozhodování jako právo dělat si, co chci. Naše děti jsou na tento druh pokušení zvláště citlivé, protože se učí samostatnému rozhodování. Bůh nám připomíná, že svobodné rozhodování není jen dar, který každý člověk automaticky dostal, ale že je to i velká zodpovědnost. To, jak tento dar využíváme, ovlivní náš život, a také i náš vztah k Bohu a k druhým lidem. Křesťané najdou pravou svobodu jen tehdy, když budou následovat Krista. Křesťanská svoboda se neprojevuje sobectvím, ale službou druhým lidem.

Začátek rozhovoru

Diskutuj se svým synem nebo dcerou o tom, co pro každého z vás znamená svoboda. Řekni jim alespoň o jedné věci, ve které bys chtěl být svobodnější, a požádej o totéž i je. Usměrní váš rozhovor na vztah mezi svobodou a nutností jednotlivce jednat zodpovědně, protože ačkoliv můžeme svobodně dělat, co chceme, musíme si uvědomit, že každý náš skutek nese následky, se kterými musíme žít.

Jak pozorně naslouchat

Pokud tvé dítě přemýšlí nad odpovědí na otázku, zůstaň tiše a nech ho, ať si zorganizuje své myšlenky a pocity. Buď trpělivý a odolej nutkání napovědět mu. Jen čekej. Dítě často více povzbudí k vyprávění, když rodič zůstane potichu a když vidí, že s upřímným zájmem čeká na jeho odpověď.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Dva příběhy, které jsou ukázkou morální volby: Rút 1 -4 a 2 Sam 11, 1-17.

Co na toto téma říká Církev

Katolická církev učí, že Boží milost je pro spásu nutná, ale lidé se mohou svobodně rozhodnout, zda ji přijmou, nebo ne. V šestnáctém století vyhlásil Tridentský koncil dogma o **svobodné vůli** jako oficiální učení katolické víry. V tomto dogmatu se říká, že lidé si mohou vybrat, jak budou jednat; tato

svoboda v rozhodování však s sebou přináší i morální odpovědnost za to, co uděláme.

Katolická morálka akceptuje možnost, že lidi mohou omezovat faktory, jako jsou strach, ignorance, vášeň a zvyky, ale Církev trvá na tom, že člověk je ve své podstatě svobodný a nese odpovědnost za své činy. I když se rozhodneme morálně nesprávně, Bůh je připraven odpustit nám. Jeho odpuštění získáme vždy tehdy, když se pro něj otevřeme skrze pokání a touhu změnit se. V každém případě musíme mít na paměti, že každé naše špatné rozhodnutí nese s sebou i špatné následky, které se však pokáním a odpuštěním automaticky nevymažou. Jedním ze způsobů, jak se naučit důvěřovat Bohu a lépe se rozhodovat, je přijetí odpovědnosti za škodlivé následky svých špatných rozhodnutí.

Krátká modlitba s dítětem

Děkujeme Bohu za to, že nás vede prostřednictvím příkladu druhých, jako jsou i příběhy lidí z Bible:

Děkuji ti, Bože, za to, že mi dáváš v Písmu příklady dobrých i špatných rozhodnutí.
Pomoz mi, abych se z těchto příběhů poučil
a vyhýbal se špatným rozhodnutím ve svém životě.
Amen.

Zabiják, který nikdy nespí - hladomor

Dějiny lidstva zaznamenaly velké množství hladomorů. Ty největší se však odehrály v průběhu 20. století. Odborníci varují, že potravinová krize, která může nastat v případě neřešení problému růstu cen potravin, způsobí rozšíření hladomoru i v tomto století.

Organizace spojených národů (OSN) charakterizuje hladomor jako stav, kdy 20 procent obyvatelstva země trpí nedostatkem potravin, 30 procent je

podvyživených a z 10 tisíc obyvatel umírají v důsledku hladu dvě osoby. V současnosti spadá pod tato kritéria 870 milionů lidí na celém světě a mezi nejvíce postižené regiony patří Asie, Pacifik, subsaharská Afrika či Karibik. Na druhé straně, podle údajů Eurostatu vyhodí průměrný obyvatel Evropské unie 174 kilogramů použitelných potravin ročně. Jak je tedy možné, že v jiných zemích denně umírají hladu desítky lidí?

Příčiny hladomoru

Propuknutí hladomoru může mít různé příčiny. Nejčastějším důvodem je nepříznivé počasí, důsledkem čehož je slabá úroda. Následně se zvyšuje cena potravin, s čímž se rozvojové země nedokážou vypořádat tak jako hospodářsky vyspělé státy. Příčinou hladomoru však často bývá i špatná politika lídrů rozvojových zemí. Podle Světové banky je například Afrika soběstačná, z důvodu obchodních bariér však mezi jednotlivými africkými státy neexistuje efektivní rozdělení potravin. Lidé v nejhudších oblastech tak často platí za jídlo dvojnásobek toho, co obyvatelé v rozvinutějších částech.

Historie si však pamatuje i případy, kdy byl hladomor důsledkem nelidských politických rozhodnutí. Neúspěšná sovětská industrializace na Ukrajině v 30. letech, vyhladovění Leningradu během obléhání německým vojskem v průběhu druhé světové války, koncentrační tábory, varšavské ghetto či politika tzv. velkého skoku, kterou realizoval čínský vůdce Mao Ce-tung, patří mezi nejohavnější činy, jaké kdy člověk spáchal.

Hladomor v budoucnu

Podle Organizace pro výživu a zemědělství (FAO) počet hladovějících v současnosti klesá. Organizace však zároveň upozorňuje světové lídry, aby řešili otázku zvyšujících se cen potravin, protože při současném trendu může v blízkém období nastat potravinová krize. V důsledku vyčerpávání přírodních zdrojů a růstu populace by tak hodnota potravin v roce 2030 mohla být v porovnání s dneškem vyšší o 120 až 130 procent. Světové humanitární

organizace proto apelují na politiky, aby uskutečnili reformu mezinárodního potravinového systému, v opačném případě v důsledku hladomoru vypuknou nové občanské války po celém světě.

Celospolečenský problém

Přesto, že hladomor Evropě v současnosti nehrozí, se tento problém týká i společnosti na "starém" kontinentu. Nezbytná řešení, která pomohou zmírnit utrpení lidí v zaostalých oblastech, je třeba dělat s příslušnou razancí, v opačném případě se

humanitární pomoc nemusí dostat do správných rukou. Během hladomoru, který v roce 2011 zasáhl Somálsko, bránila teroristická skupina al-Šabáb v dodávce potravin k hladovějícím lidem. Pomoc často přicházela pozdě a v důsledku hladomoru denně umíraly desítky Somálců. Proto je třeba při poskytování humanitárních dodávek dbát i na jejich doručení osobám, které je nejvíce potřebují.

Je však důležité změnit i náš životní styl, protože spotřeba potravin ve vyspělých zemích neustále narůstá. Výsledkem tohoto trendu je skutečnost, že podle zprávy Světové zdravotnické organizace (WHO) je v současnosti větším zabijákem než hladomor obezita, která si ročně vyžádá téměř tři a půl milionu obětí.

Největší hladomory 20. století

1) Sovětský svaz v průběhu 20. století čelil nástrahám hladomoru několikrát. Za téměř 70 let existence tohoto státu zemřelo v důsledku vyhladovění přibližně 20 milionů lidí. Nejhorší dopad měl hladomor na Ukrajině v 30. letech, kdy Sovětský svaz realizoval politiku masového industrialismu a stát konfiskovat půdu. Na Ukrajině obyvatelé dodnes považují tuto politiku za genocidu, při které zemřelo 10 milionů lidí.

2) Během druhé světové války se hladomor vyskytl na více místech. K nejvážnějším případům patřilo varšavské ghetto a obléhání Leningradu, při kterých zahynuli dohromady téměř 2 miliony lidí. Podmínky v ghettu byly tak

nelidské, že na ploše 3,4 km² žilo kolem půl milionu polských Židů s nedostatečným přídělem jídla. Denně umíraly stovky lidí na hladomor a různé nemoci způsobené nehygienickým prostředím.

Obléhání Leningradu nacistickými vojsky, které trvalo téměř 900 dní, znamenalo blokádu jakéhokoliv zásobování města, což mělo za následek vyhladovění nejen samotných obyvatel, ale i vojáků. Lidé se proto uchýlovali ke konzumaci psů, koček, krys, či dokonce ke kanibalismu. Během hladomoru zemřelo více než milion osob.

3) Nejvíce lidských životů si vyžádal hladomor v Číně v letech 1958 - 1961, kdy o život přišlo pravděpodobně 40 milionů lidí. Velké ekonomické a sociální reformy čínského vůdce Mao Ce-tunga měly za cíl zvýšit produkci oceli a zmodernizovat zemědělství. Tohoto záměru však nebylo reálně dosáhnout, a proto byli rolníci nuceni pracovat u pecí, aby se cíle komunistického režimu podařilo uskutečnit. Nastala situace, kdy neměl kdo obdělávat půdu, a příchod nepříznivého počasí a následných přírodních katastrof měly za následek nedostatek potravin pro čínské obyvatelstvo. V nejvíce postižených regionech se často vyskytoval kanibalismus, když lidé zkonsumovali dokonce vlastní děti.

(podle KN)

Po přežití genocidy je z ní misionářka růžence

"Když cestuji po světě a vyprávím svůj příběh, znovu a znovu dostávám otázku, jak se mi podařilo přežít genocidu. Vždy odpovídám stejně: Život mi zachránil růženec." Jméno Immaculée Ilibagizové (*1972) obletělo svět poté, co v roce 1994 zázračně přežila vraždění kmene

Tutsiů ve Rwandě. Její knihy *Přežila jsem a odpustila jsem*, stejně i nová kniha *Růženec mi zachránil život* se staly bestsellery.

Měla 24 let a studovala na univerzitě, když v její rodné Rwandě vypukla nejkrvavější genocida, jakou svět pamatuje: kmen Hutu brutálně zaútočil na Tutsie a soused sousedovi přestal být bratrem. Výsledkem bylo přes milion zabitých. Za vše hovoří její úryvek z knihy: "Vrazi prohledávali pastorův dům, kde jsme se ukrývaly, mnohokrát. Slyšely jsme je klít, převracet nábytek, bodat do stropu. To, že náš úkryt neobjevili, byl zázrak samotného Boha." Co jí pomohlo přežít tristních 91 dní, kdy se se sedmi ženami ukrývala

v koupelně pastora Murinziho o rozloze metr krát metr dvacet? "Nacpaly jsme se tam jedna na druhou, jen těžko jsme byly schopny sednout si nebo jen dýchat. Nesměly jsme mluvit, splachovat jsme mohly, jen když zároveň v domě splachoval někdo jiný, k jídlu jsme dostávaly odpadky z kuchyně, které nikomu nechyběly. "Immaculée celou dobu svírala v rukou červeno-bílý růženec, který jí před smrtí odevzdal milovaný otec. "Stal se pro mě záchranným lanem. Počátkem 80. let 20. století se Matka Boží zjevila mladým vizionářkám v Rwandě a slíbila jim, že ke genocidě nemusí dojít, pokud se všichni budou modlit růženec a vyčistí tak své srdce od nenávisti. Neuposlechli jsme ji. Kdybych se nemodlila růženec, dnes bych tu už nebyla. S růžencem jsem byla schopná i v nejtemnějších dnech života nacházet Boha a naplňovat své srdce láskou, která mi umožnila odpustit těm, kteří zabili mou rodinu, a vyjít vstříc novému životu," napsala.

Odpustila vrahovi

Dnes žije s manželem a dvěma dětmi v New Yorku. V USA založila nadaci, která pomáhá rwandským sirotkům. Přiznává, že nejtěžší chvíle ji čekaly, když

po holocaustu pohřbila matku a bratra, jejichž těla našla, a šla do věznice, aby odpustila jejich vrahovi. "Kdysi to býval vysoký hrdý muž, kterého jsem obdivovala, podnikatel a místní politik. Nyní se mu tělo rozkládalo. Plazil se po zemi. Když jsem stála ve vězení, věděla jsem, že pokud má naše země přežít, vzhopit se z utrpení holocaustu, oba potřebujeme uzdravující sílu Božího odpuštění. Z celého srdce jsem mu odpustila..." vyznala. Immaculée vydává svědectví i o tom, že právě

růženec byl součástí života jejich rodin od dětství. "Můj otec vyrůstal v protestantské rodině, ale v mládí konvertoval ke katolicismu, protože mimo jiné si při čtení Bible zamiloval čistotu vyzařující ze srdce Panny Marie. Když jsem byla malá, maminka, tatínek a moji dva starší bratři se společně modlivali růženec na kolenou v obýváku." Přiznává také, že při vstupu na střední školu jí otec připomínal: "Chraň si svou víru a nikdy neztrácej naději. Pamatuj, že se máš modlit růženec a prosit Pannu Marii o pomoc - když ji budeš potřebovat, vždy bude s tebou..." Rodiče Immaculée byli učitelé, a tak není divu, že po vypuknutí holocaustu se jejich dům změnil na uprchlický tábor - otec Immaculée se stal ochráncem pronásledovaných. Jeho svědectví víry z těchto dob dceru silně ovlivnilo: "Se svým oblíbeným růžencem chodil od rodiny k rodině a povzbuzoval je slovy i modlitbami. "Přátelé, nebojte se vrahů. Nejsou silnější než my, pokud máme v srdcích Boží lásku. Bůh nám dal tento čas, abychom připravili svá srdce na vstup do nebe. Využijme tohoto času k pokání. Modleme se, aby nám byly odpuštěny hříchy."

Když růženec berou do rukou i protestanti

"Když jsem ležela v koupelně na zemi a slyšela zabijáky, kteří čmouchali kolem, uvědomila jsem si, že moji rodiče a bratři jsou pravděpodobně mrtví, náš dům vyhořel od základu. Vše, co mi zbylo, je růženec v mé ruce a modlitby v mém srdci. Díky mé chudobě se moje komunikace s Bohem stala tisícinásobně bohatší. Když jsem si uvědomila, že v tomto životě ve skutečnosti nic nevlastním, ani holý život, donutilo mě to soustředit se na to, co je skutečně důležité: moje nesmrtelná duše. A to je lekce, která má pro mě větší hodnotu než rubíny," připojuje důležité poznání Immaculée. Díky knihám, které napsala, dostala mnoho pozvání z celého světa. "V Polsku jsem se setkala se ženou, které diagnostikovali rakovinu v závěrečném stádiu.

Dávali jí dva měsíce života. Měla však velkou víru. Ona i její manžel se celý víkend bez přestání modlili růženec, prosili o uzdravení. Na kontrole lékaři nenašli ani stopu po rakovině! Poznala jsem i jednu ženu z Belgie, která mi jednoho večera plakala do telefonu: jejího bratra předvolali k imigračnímu soudci, který celé roky odmítal všechny jeho žádosti o udělení občanství. Druhý den ráno měli

s bratrem jít na poslední výslech s tímto soudcem. "Jsem protestantka, Immaculée, a nemodlím se růženec," řekla mi, "ale pro tebe udělal růženec tolik, že jsem si dnes šla jeden koupit. Prosím tě, nauč mě, jak se ho mám modlit!" Celou noc jsem se s touto ženou po telefonu modlila růženec. Večer mi zavolala a plakala radostí, že nikdy nebyla svědkem dramatičtější změny lidského srdce, než jakou viděla u soudce: "Nakonec mého bratra téměř objal, ačkoli předtím ho nesnášel." Stalo se to před pěti lety a tato žena i její bratr, kteří jsou stále věrnými protestanty, se i nadále pravidelně modlí růženec." Imaculée uzavírá knihu o růženci slovy: "Dokud se s vírou modlíme růženec, máme na dosah vše, co si jen můžeme přát, a od štěstí nás dělí jediná modlitba," odkazuje misionářka růžence.

(podle KN)

Spousta kuliček

Mám jednoho kamaráda, který má psychicky i fyzicky velice náročnou práci. Často kvůli ní jezdí na delší dobu do zahraničí. Jednou za mnou, dost neočekávaně, přijel. Zrovna jsem se modlila růženec. Byla jsem asi v polovině, tak jsem mu uvařila kávu a chtěla jít modlitbu dokončit. Velice mě překvapila jeho otázka: „K čemu taková spousta kuliček?“ A tak jsem mu vysvětlila, o co jde. On mi všechno odkýval a pak řekl: „Umíš to vysvětlit líp, než náš kaplan.“ Zmínka o kaplanovi mě zaujala. Jistě, dřív jsem s ním vedla dost dlouhé rozhovory o Bohu i o církvi. Ale nenapadlo mě, že o tom mluvil i s někým jiným. Chvilí se na mě zamyšleně díval, pak se pousmál: „Můžu s tebou?“ zeptal se tiše. Nechápatě jsem se na něj podívala. „No, zahrát si kuličky...“

ukázal na růženec. Tak jsem mu podala text modliteb a pokračovala. A on se mnou. Když odcházel, z jakéhosi momentálního nápadu jsem mu svůj růženec podala. On se usmál a dal ho do kapsy.

Nedávno jsem se přestěhovala a jen málo lidí má moji adresu. A ti, kdo ano se před návštěvou vždycky ozvou. Zrovna jsem se modlila růženec a myslela při tom na kamaráda. Už delší dobu se neozýval, věděla jsem, že asi bude pryč a dělala jsem si o něj starosti.

A někdo zazvonil. Nikoho jsem nečekala, myslela jsem, že je to jen pošta. Ale byl to on. Živý a zdravý... Byla jsem šťastná, že ho vidím. Dali jsme si kávu, povídali si v podstatě o hloupostech... On se čas od času podíval na hodiny. Řekla jsem mu, že jestli spěchá, nerada bych ho zdržovala, i když ho moc ráda vidím... On se nervózně pousmál a vyndal z kapsy můj růženec. Na první pohled dost odřený a „používaný“... „Víš, já vždycky ve čtyři hraju kuličky...“

(z internetu)

Pozapomenuté umění katolického pití

Existuje protestantské pití a katolické pití, a rozdíl mezi nimi nespočívá jenom v míře. Nemám pro svá tvrzení žádné vědecké podklady, ani jsem na toto téma neprováděl žádný oficiální výzkum, ale získal jsem v dané věci, abych tak řekl, jisté neoficiální poznatky, které jsou možná pro obhajobu teze podobného druhu nejpřírodnější.

Začněme s otázkou: co je katolické pití? Přesnou definici není lehké stanovit, ale ukážme si to na příkladu z dějin. Sv. Arnold (580-640), známý také jako sv. Arnulf, byl biskupem v Metách, které dnes patří k Francii. Práví se, že lidmi

milovaný sv. Arnold kázal proti pití vody, která byla v oné době kvůli mizernému odpadnímu systému, či dokonce jeho naprosté absenci, značně nebezpečná. Tehdy neúnavně vynášel přednosti piva, a v této souvislosti mu bývá připisován výrok: „Z lidského znoje a Boží lásky přišlo pivo na svět.“

Toť moudrá slova, která si vzaly Arnoldovy ovečky k srdci. Dobrý biskup byl po své smrti pohřben v klášteře poblíž francouzského

Remiremontu, kam se v pozdějším věku uchýlil na odpočinek. Věřícím se ale po něm stýskalo a chtěli ho zpět. A tak v roce 641 po obdržení povolení ostatky sv. Arnolda vyzvedli, přenesli slavnostně do Met a uložili je v kostele svatých apoštolů. Vládlo tehdy veliké horko, není tedy divu, že se vyprahlí křesťané během cesty zastavili v jedné hospodě na nějaké to pivo. V hospodě byl bohužel pouze jediný korbek, a tak jej museli nechat kolovat. Legenda říká, že korbek nevyschl, dokud se všichni dosyta nenapili.

Abychom si rozuměli, netvrdím, že když katolíci pijí, tak se vždycky dějí zázraky, nebo že se musejí dít pokaždé, když se lidé sejdou, aby si přihnuli. Ale dobré pivo, stejně jako dobré víno, je samo o sobě malým zázrakem, darem, který Bůh z lásky dává svým tvorům. A jak napsal H. K. Chesterton v *Ortodoxii*: „Měli bychom děkovat Bohu za pivo a burgundské tím, že jich nebudeme pít přes míru.“ Jinými slovy, prokazujeme Bohu vděčnost za víno a pivo tím, že se jimi těšíme v dobré a přátelské společnosti a nepřeháníme to s nimi.

Co znamená ono „přes míru“, musí každý podle svých možností posoudit sám. Teď se ale dostáváme k hlavnímu rozdílu mezi katolickým a protestantským pitím. Protestantské pití se obvykle projevuje krajností: buďto příliš moc, nebo vůbec, přičemž jedno bývá reakcí na to druhé. Někteří lidé, po právu otrávení samolibou povýšeností abstinentů, se uchylují k pití přes míru. A jiní, oprávněně pohoršení mravy notorických pijanů, volí přísnou abstinenci. Ani jedné ze stran podle všeho nedochází, že jejich reakce je jenom... reakcí, a nikoliv řešením. Kdyby se nad tím jen trochu více zamysleli, možná by zjistili, že mezi opilstvím a abstinencí existuje třetí cesta, která je v souladu se zdravým, upřímným a lidským křesťanským životem.

Tím se dostáváme ke katolickému pití. Katolické pití je onou třetí cestou, jak se věnovat zmíněné prastaré činnosti, jíž se oddávali všichni, od venkovanů, přes císaře až po samotného Pána Ježíše. A opět, není to jenom otázka množství. Myslím si totiž, že hlavním prvkem je družnost. Když se přátelé sejdou, aby se spolu napili, může to být z radosti nebo ze smutku. Ale vždycky by to mělo být proto, aby se těšili vzájemné společnosti. (Ano, i samotářské pivo mívá svůj čas a místo, ale jedná se o výjimku.)

Například: přednášky na každoročních chestertonovských konferencích nejsou o nic důležitější než následná posezení účastníků nad pivem a vínem, během nichž se o těchto přednáškách diskutuje. Taková plodná posezení obvykle trvají až do pozdních hodin, a tak uléháme do svých postelí příjemně zmoženi. Nedokážu si bez toho žádnou chestertonovskou konferenci představit. Ale také vím, jak neblahé následky by mohlo mít, kdybychom se na své pokoje potáčeli za opileckého řevu.

Vyhýbejme se každé krajnosti: pak budeme pít jako katolíci. To je umění katolického pití. Mnoho našich bratří spatřuje v pití cosi alespoň trochu nemravného a je nemálo těch, kteří se domnívají, že pití musí skončit ožralostí. Ale vyvážený přístup, katolický přístup, spočívá v příjemném posezení, dobré zábavě, občas dobrém truchlení, ale vždycky s radostí a vděčností Bohu za jeho štědrost, s níž nám dává své podivuhodné dary, jako jsou pivo a burgundské. Snažme se o to, aby pozapomenuté umění katolického pití nikdy neupadlo do zapomnění.

Autor Sean P. Dailey je členem Americké společnosti G. K. Chestertona. Přispíval do nejrůznějších novin a časopisů (např. Crisis, Chronides, News Tribune). Svého času zastával funkci šéfredaktora časopisu Gilbert Magazine. Je vysloužilým „mariňákem“ (vojákem Námořní pěchoty USA).

(podle TD)

Požehnání piva

K: Pomoc naše ve jménu Páně.

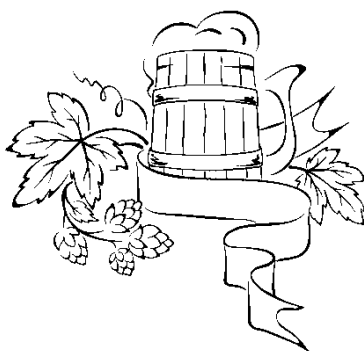
L: Jenž učinil nebe i zemi.

K: Pán s vámi.

L: I s duchem tvým.

Modleme se! Pože ☩ hnej, Pane, toto stvoření, pivo, které jsi z tučné pšenice ráčil vytvořit, aby se stalo spasitelným lékem lidskému rodu, a když vzýváme Tvé svaté jméno, uděl, aby kdokoli se z něho napije, dosáhl zdraví těla i ochrany duše. Skrze Krista Pána našeho.

Amen.

Překlad požehnání z *Rituale romanum*

Co jsme prožili

Poutní mše svatá v Horních Loučkách

V sobotu 15. srpna jsme se shromáždili u kapličky v Horních Loučkách, abychom společně prožili poutní mši svatou ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Počasi bylo nádherné, prostor pro liturgii byl pěkně vyzdoben. A na tomto opravdu krásném místě jsme mezi sebou s radostí přivítali otce Pavla Habrovce, rodáka ze zdejší obce, který se s mnohými poutníky pozdravil a následovala modlitba slavného růžence, jehož se ujal právě otec Pavel.

A pak už nic nebránilo tomu, aby v 15:00 začala mše svatá, jejímž celebrantem byl náš pan farář a koncebrantem otec Pavel Habrovec. Z úst našeho pana faráře otce Pavla Křivého jsme vyslechli pěkná slova o Panně Marii, která byla vzata pro zásluhu svého Syna s tělem i duší do nebe.

Po mši svaté následovalo malé pohoštění a poté si mohli všichni popovídat a zavzpomínat na chvíle dávno minulé, protože pouti se zúčastnilo mnoho věřících nejen z Horních Louček, ale i blízkého okolí.

Upřímné poděkování patří všem, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli s přípravou a organizací pouti, otcům Pavlům za silný duchovní zážitek

u oltáře. Největší dík náleží Pánu Bohu a také Panně Marii, jejíž mateřské požehnání jsme si odnášeli do svých domovů.

Jana Jurná

Poutní mše svatá v Újezdě u Tišnova

V sobotu 29. srpna jsme se shromáždili v pěkně vyzdobeném filiálním kostele sv. Jiljí v Újezdě, abychom se zúčastnili poutní mše svaté. Na tento okamžik jsme se moc těšili.

Po modlitbách věřících byla v 15:00 zahájena mše svatá, jejímž celebrantem byl otec Pavel. S velikou radostí jsme mezi námi přivítali otce Mariána Kalinu, který u nás působil do loňského srpna a mši svatou koncebroval. Při bohoslužbě zazpíval dolnoloučský chrámový sbor, jehož vystoupení sklidilo velký úspěch. Když se zpívá s radostí a s chutí, s myšlenkou na Pána, na jeho dobrotu a lásku, je to slyšet už v prvních tónech varhan i v hlasech sboristů. A tak i nadále dělejte radost Dobrému Bohu i nám všem!

Na závěr promluvil pan starosta obce Ing. Josef Pohanka a pozval na pohoštění do prostor obecního úřadu.

Myslím, že všichni prožili pěkné odpoledne a odnesli si spoustu krásných vzpomínek, radost a pokoj ve svých srdcích.

Upřímné poděkování patří všem, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli s přípravou a organizací pouti, otci Pavlovi za vedení mše svaté, otci Mariánovi za to, že si udělal čas, přišel mezi nás a spolu s otcem Pavlem nám připravili nezapomenutelné zážitky u oltáře.

To největší poděkování však náleží Pánu Bohu, jehož láska nezná hranic a mocná pravice rozdává neustále ze svých darů.

"Svatý Jiljí, oroduj za nás!"

Jana Jurná

Žehnání automobilů

V neděli 30. srpna 2015 proběhlo u kostela sv. Jiří v Olši žehnání automobilů. V 15 hodin odpoledne začala krátká pobožnost, po které pan farář procházel kolem aut a kropil je svčcenou vodou. Každý majitel auta také dostal nálepku svatého Kryštofa patrona všech poutníků, řidičů, cestovatelů. Tu jsme si pak mohli nalepit na sklo.

Anežka Bednářová

Nálepka sv. Kryštofa na skle automobilu

Pouť do Žarošic

"Kdybyste věděli, jak velikou láskou hoří moje srdce ke každému z vás, plakali byste radostí".

Jako každoročně, i letos se uskutečnila pouť k Panně Marii do Žarošic. Pořádala ji farnost Žďárec, ve spolupráci s farností Strážek.

Dne 12. září, na "Zlatou sobotu", se 50 poutníků z farností Žďárec, Strážek, Heřmanov, Olši u Tišnova a Dolní Loučky vydalo autobusem na cestu, aby se poklonili té, která nosila Pána Ježíše pod svým srdcem, která mu připravila chrám na devět měsíců a je nejen Matkou nebeskou, ale i nás všech, Panně Marii.

Počasí bylo nádherné, slunečné, naše srdce byla naplněna radostí a štěstím, touhou po setkání s Královnou nebe a země. Každý jí chtěl složit k nohám svoje bolesti, starosti a těžkosti, ale i radosti a zároveň ji poprosit o ochranu a mocné přímlyvy u svého Syna.

Během cesty jsme se pomodlili svatý růženec a zaspívali mariánské písně. Velikou radost nam udělala žďárecká devčata, která s sebou vezla jako každý rok, nádherně nazdobenou sochu Panny Marie.

Duchovní program v Žarošicích vyvrcholil hlavní mší svatou, která byla sloužena v 18:00 hodin Mons. Andrejem Imrichem, světicím biskupem spišským. Po ní následoval průvod s mariánskými sochami, jehož se zúčastnila i žďárecká děvčata v krojích a Svátostné požehnání. Letos byla v Žarošicích požehnána socha sv. Jana Pavla II.

Poté jsme se shromáždili ve farním kostele sv. Anny, abychom se zúčastnili mše svaté, sloužené ve slovenštině. Celebrantem byl otec Marián Kalina. Z jeho úst zazněla nádherná slova o Panně Marii, která jsme si uložili hluboko do svých srdcí. Neskrývali jsme slzy dojetí. A prožívali jsme opravdu krásné chvíle v blízkosti Panny Marie. Po mši svaté jsme se s otcem Mariánem alespoň na chvíli setkali, a pak už následovala cesta do našich domovů s radostí v srdci, pokojem v duši a nezapomenutelnými zážitky a vzpomínkami.

Upřímné poděkování patří hlavní organizátorce pouti paní Haně Melicharové, která s velikou láskou a obětavostí vše zajišťuje, žďáreckým děvčatům, díky kterým se stává pouť k Panně Marii důstojnější, všem, kteří jakýmkoliv způsobem pomáhají s přípravou a organizací a samozřejmě poutníkům, bez nichž by se pouť nemohla uskutečnit.

To největší poděkování však patří Pánu Bohu za jeho požehnání a Panně Marii, která nás drží za ruku a s láskou se za nás přimlouvá u svého Syna. Je naší Matkou a miluje každého, tak jí oplácejme její lásku svou láskou. Je to právě ona, která nás vede přes všechny ty klikaté cesty a cestičky a jednou nás dovede k bráně do Věčnosti.

"Rozžihá Maria svíce v nás, temnotou s Marií projdem snáz!"

Jana Jurná

Farní den ve Žďárci

V neděli, 20. září 2015, se uskutečnil společný farní den farností Žďárec, Dolní Loučky a Olší. Odpoledne jsme zahájili Svátostným požehnáním v kostele svatého Petra a Pavla ve Žďárci a pak jsme se přesunuli k farnímu sálu, kde již pro nás bylo připraveno občerstvení - grilované maso a díky našim hospodyňkám i něco sladkého. Během odpoledne si děti mohly vyzkoušet své dovednosti na různých hrách a za každé úspěšné zvládnutí si zasloužily sladkou odměnu. Zabavili jsme se také hrou na skládání slov, kde čtyři družstva mezi sebou soutěžila jednak ve znalostech, kdy musela odpovědět na zadanou otázku a pak i v rychlosti, kdy správnou odpověď, která byla jednoslovná, poskládali z písmen, které měli jednotliví členové družstva. Pomáhalo i obecnstvo, které napovídalo odpovědi i skládání písmen.

Farní den ve Žďárci – posezení u farního sálu

Poděkování patří všem, kteří pomohli s organizací i zajištěním občerstvení pro farní den, ale také všem farníkům a to i z farností Olší a Dolní Loučky, kteří si udělali čas a přišli strávit společné odpoledne s ostatními, kteří se dokázali zastavit, posedět, popovídat si a tak přispět k utužení farního společenství.

Pavla Mašková

Pohled do historie

V pohledu do historie žďarecké farnosti pokračujeme rokem 1952. Farářem zde byl P. Josef Marek.

Léta páně 1952

4. 1.1952 předal farář MNV ve Žďarci staré matriky, od roku 1769 – 1949. Celkem 15 matričních knih a 2 repertáře. Vše vázané v roce 1947 za 3.600 Kčs. Farář má možnost bezplatně na matričním úřadě nahlédnutí i výpis pro církevní potřebu. Konsistoř slíbila dáti farám opisy z konsistoře.

Počínaje rokem 1952 je úprava nová děkanství dle okresu. Lomnické děkanství se ruší a jmenuje se tišnovské, děkan Leopold Šimka z Dolních Louček, místo 9ti far je jich nyní 13. Ubyly fary: Černovice u Kunštátu, Nedvědice a Štěpánov. Přibyly: Tišnov, Předklášteří, Čebín, Drásov, Deblín, Lažánky a Svatoslav a k tomu Doubravník, Lomnice, Unín, Olší, Žďárec, Dolní Loučky z bývalého Lomnického děkanství. Sněhu po Novém roce mnoho nebylo. Zato únor byl opravdu bílý – napadlo sněhu po kolena, vydržel do března jen a roztál. Vody mnoho nebylo, země stačila ji pohltnouti. Počátkem měsíce března byli již zde špačci a to 3. 3.. Děkan jezdí 1x měsíčně do Brna na mírovou konferenci na Petrov a pak 1x v měsíci je beseda okresního duchovenstva na okrese v Tišnově.

Dostí dlouho byla zima, stromy velmi pěkně kvetly, ale mráz zničil již v květnu a to 20. 5. ovoce po odkvětu, zmrzly třešně, hrušky, jablka, švestky i kukuřice, fazole a zvláště u vody.

Vidi in visitatione canonica 22. 6. 1952.

Leopold Šimka, děkan.

Rok 1952 velmi suchý. Obilí podeschlo. Ovoce jablka žádná, švestek málo. V bramborách přišlo – velmi špatný podzim. V roce 1952 zemřelo 24 kněží. Pán života i smrti povolal náhle pana děkana P. Leopolda Šimku, faráře v Dolních Loučkách. Zemřel 21. 10. 1952 v Brně nemocnici, pohřben 26. 10. panem generálním vikářem v kněžské hrobce v Dolních Loučkách. Narodil se pan děkan 4. 11. 1887 v Budkově, vysvěcen na kněze 21. 7. 1912 – měl 65 roků - R.I.P.!

V prosinci 16. 12. byla zjištěna v obci Žďarci slintavka „u Brichtů a u Melicharů“. Kostel byl uzavřen až do 6. 1. 1953. Špatné svátky měli věřící – musili jeti do Strážku nebo Heřmanova. Farář sloužil mše svaté v kapli v Tišnovské Nové Vsi. Farář pořídil schody na půdu v kolně a 4 nová okénka

ke chlívům. Pro kostel červený a zelený pluvíál a růžový ornát. Obložení v kostele bylo položeno v prosinci až ke kazatelně. Mřížka čeká na rok další. Dolní Loučky dostaly v prosinci P. Karla Poula, jako administrátora.

Zpracoval: R. Mašek

Zajímavosti o Olešské farnosti

Vesnice Olší je ve středu malých obcí na začátku Českomoravské vrchoviny. Z okolních obcí nebylo daleko do obecné školy ani do kostela, který byl pořád plný. Je zasvěcený sv. Jiří a pouť se drží v dubnu. Pamatuji si, že některý rok za komunistů přišla tato neděle těsně před svátek práce 1. května a byla pracovní. Pout' na sv. Jiří drželi všichni a scházeli se lidé z celého okolí, pokud byla mše svatá v 9 hod, jak tomu bylo od nepaměti.

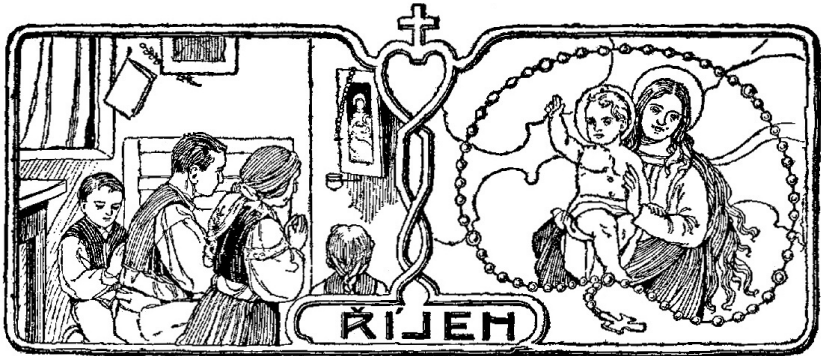
Druhá pout' se držela na svatou Annu koncem července. Můj dědeček vyprávěl, že na Annu přišla tak silná bouřka, že se protrhly hráze 2 rybníků na Sečách, které jsou teď zasypané haldou. Proto se začala pout' zase držet, byla venkovní zábava zvaná výlet. V sobotu měla zábavu mládež, v neděli hasiči a příští rok zase naopak.

Třetí velký svátek se drží 2. neděli v říjnu, v dnešní době snad nejvíce slavnostní – HODY. Je to svátek, který drží celá vesnice a okolí. Odjakživa byly hody 3. říjnovou neděli bez názvu a souvislosti s nějakým svátkem. Abychom neměli hody s Boračí a kvůli hudbě p. Klusáka se to předělalo na 2. neděli.

Všude se drží pout' nebo hody podle zasvěcení kostela. V kostele máme zasvěcen svaté Anně oltář na pravé straně, kde se sloužila mše svatá. Naposledy tam sloužil p. biskup Hlouch, Budějovický p. biskup, když mu komunisti zakázali sloužit a já s bratrem jsme mu tam ministrovali.

Sepsal jsem vzpomínku na nedávné roky Olešské farnosti, aby mladší farníci nezapomněli hlavně na svatou Annu a uctívali ji jako patronku naší farnosti.

Karel Vojta

Pranostiky:

- 1. října: sv. Remigia, biskupa, apoštola Franků (+ 533 v Remeši)**
Fouká-li vítr na sv. Remigia od východu, bude teplý podzimek.
- 3. října: sv. Terezie Ježíškovy, panny ve Francii (+ 1897), nyní 1.10.**
Den svaté Terezičky nebývá bez vlašičky.
- 4. října: sv. Františka z Asisi, mnicha v Itálii (+ 1226)**
Svatý František zahání lidi do chýšek.
- 5. října: sv. Placida, opata na Sicílii, mučedníka (+ 541)**
*Na svatého Placida slunce ohně nevydá.
Na svatého Placida zima teplo vystřídá.*
- 8. října: sv. Brigity, královny švédské (+1373), nyní 23.7.**
O svaté Brigitě bývá mlha na úsvitě.
- 15. října: sv. Terezie z Avily, panny a učitelky církve ve Španělsku (+ 1582)**
*Svatá Terezie zasazuje zimní okna.
Po svaté Tereze mráz po střeších leze.*
- 16. října: sv. Havla, opata ve Švýcarsku (+ v 7. století)**
*Suchý Havel oznamuje suché léto.
Nalévá-li Havel, bude horké léto.
Svatý Havel čese poslední jablka.
Na svatého Havla hled' bys měl zelí doma.
Na svatého Havla se víc dobytek vyhánět nemá.
Na svatého Havla má být všechno ovoce v komoře.
Urbanův oves, Havlovo žito, netřeba stavět stodol na to.*

17. října: sv. Hedviky, slezské kněžny, vdovy (+ 1243), nyní 16.10.

Svatá Hedvika do řepy ještě medu nalívá.

18. října: sv. Lukáše, evangelisty

Do sv. Lukáše, kdo chceš, ruce volné měj, po sv. Lukáši za řádra je dej!

Na svatého Lukáše má být obilí již naseto.

Na svatého Lukáše hojnost chleba i kaše.

21. října: sv. Voršily (Uršuly), panny a mučednice v Kolíně n. R. (+ 451)

22. října: sv. Korduly, panny a mučednice v Kolíně n. R. (+ 451)

Svatá Voršila zimu posílá.

Svatá Voršila jíní nasila.

Svatá Voršila a Kordula - větry pohnula.

Když na Uršulu a Kordulu větry dují, po celou zimu nás navštěvují.

Jak den svaté Voršily začíná, tak se i zima končívá.

28. října: sv. Šimona a Judy, apoštolů

Na svatého Šimoniše přikluše nám zima tiše.

Šimona a Judy - zima je všudy.

Šimona a Judy kožich sneste s půdy.

Šimona a Judy - tuhnou na poli hrudy.

Šimona a Judy - buď sníh nebo hrudy.

Měsíc říjen všeobecně:

Září víno vaří, říjen mačká hrozen.

Září víno vaří, říjen víno pijem.

Po teplém září, zle se říjen tváří.

Čím déle u nás vlaštovky v říjnu prodlévají, tím déle pěkné a jasné dny potvrzují.

Teplý říjen - studený listopad.

Je-li říjen velmi zelený, bude zato leden hodně studený.

Mlhy v říjnu - sněhy v zimě.

V říjnu mráz a větry - leden, únor teplý.

Mrazy v říjnu - hezky v lednu;

krásný říjen - studený leden.

Sněží-li brzy v říjnu, bude měkká zima.

Čím dříve listí opadne, tím úrodnější příští rok.

Když se táhnou ptáci blízko k stavení, bude tuhá zima.

Když v říjnu blýská, zima plíská.

PRO DĚTI

BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvou stránek a přines výsledky do konce měsíce na faru. Správní luštitelé budou před Vánocemi zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

JAKO I MY ODPOUŠTÍME SVÝM VINÍKŮM

Někdy je snazší litovat svého hříchu, než odpustit někomu jinému ten jeho. Neodpustit znamená žít v pýše a my se tehdy můžeme nazývat i pyšnými hříšníky. A pýcha - jak už všichni víme - zavírá srdce lidí. Bůh nechce, abychom si zavírali srdce - ani před ním, ani před sebou navzájem. Proto nás ve své modlitbě učí, že odpouštět je důležité.

Úkol na měsíc:

Existuje v tvém okolí někdo, kdo tě oklamal nebo urazil? Někdo, s kým se často dostáváš do sporů či hádek? Snaž se v tomto měsíci zlepšit váš vzájemný vztah a na znamení odpuštění vyrob a daruj nějakou maličkost, kterou obdaruješ toho, komu odpustíš. Napiš nám, jaká byla tvoje cesta vzájemného odpuštění.

Marnotratný syn se vrátil domů a jeho otec ho vítal s otevřenou náručí. Zato starší syn nechtěl odpustit svému bratru, ba rozhněval se i na otce.

Jeho slova plná trpkosti seřad' od nejmenšího po největší a dozvíš se, co řekl otci.

Otec přišel ke svému staršímu synovi a laskavě mu domlouval. Tutéž otevřenou náruč nabídl oběma svým synům - tomu marnotratnému i tomu, v jehož srdci chyběla pokora.

Obrázky ukazují otce s jeho starším synem u rybníka. Najdi 10 rozdílů mezi obrazem a jeho odrazem v rybníku

? je vrcholem křesťanské modlitby.

? svědčí o tom, že v našem světě je láska silnější než hřích.

? je základní podmínkou smíření lidí mezi sebou.

Jaké slovo se skrývá pod otazníkem? To se dozvíš, pokud vylúštíš naši osmisměrku.

☺ A K Ž Á R U T
N E V Ě R A S V
H L U K O I L Ě
D P L A V U E N
Š E N Á K T S H
Ž I N Ě N D T Í
V E T S I V Á Z
N Z L O S T ☺ H
P O D L O S T ☺

zlost; lež; podlost; hádka; hněv;
nenávisť; nevěra; závist; urážka;
hluk; vina; lest

NEZAPOMEŇ!

ABYCHOM MOHLI SPRÁVNĚ ODPUSTIT,
POTŘEBUJEME HODNĚ LÁSKY. JEDINÉ
ODPUŠTĚNÍ, KTERÉ MŮŽEME DOBRĚ DÁT,
JE TO, CO JSME SAMI DOSTALI OD BOHA.

Luis Evelyn

Co nás čeká

V církevním životě

Pout' Moravecké Pavlovice

Mše sv. v sobotu 10. října v 16:00 hod.

Hody v Olší

V neděli 11. října mše sv. v 8:00 hod.

Slavnost Posvěcení kostela spojená s poděkováním za úrodu

V roce 1486, na svátek sv. Diviše (9.10.), olomoucký sufragán - arcidiakon Ondřej, biskup nikopolský, znovu vysvětil kostel sv. Martina v Dolních Loučkách. Připomeneme si to při mši svaté v neděli 11. října v 9:15 a současně poděkujeme za letošní úrodu.

Národní eucharistický kongres

V sobotu 17. října 2015 v 10.30 hodin – mše svatá

– celebruje papežský legát kardinál Paul Cordes, emeritní předseda Papežské rady Cor Unum a po ní ve 12.30 hod. bude eucharistický průvod.

Ve světském životě

Výuka náboženství

Dolní Loučky	ve čtvrtek	11:15-12:00	1.-2. ročník ve škole
		12:10-12:55	3.-5. ročník ve škole
		13:30-14:15	6.-9. ročník na faře
Olší	v pátek	14:00-15:00	1.-5. ročník ve škole
Žďárec	v úterý	11:05-11:50	1.-2. ročník ve škole
		12:00-12:45	3.-5. ročník ve škole
			6.-9. ročník pro nezájem nebude

Murphyho zákony: Ideál jednoty v různosti

Princip soudržnosti církve:

Jednota myslí a srdcí je jedním ze základních principů soudržnosti církve.

Všeobecný konsens ve věci ideálu křesťanského soužití:

Všichni jsou teoreticky pro, že bychom měli žít v jednotě, tudíž

- a) být jednoho srdce a jedné mysli;
- b) nebo alespoň jednoho srdce, když už se neshodneme v názorech;
- c) nebo se alespoň pořád nehádat;
- d) alespoň ne na veřejnosti;
- e) a když už na veřejnosti, alespoň ne v masmédiích, pro výsměch pohanům!

Všelidský princip individualismu:

Nikdo nemá rád, když se mu někdo vměšuje do poslední soukromé zóny hlavy nebo srdce, tj. když mu někdo chce vnutit, co si má myslet nebo co a koho má milovat.

Šalomounova vize křesťanského soužití ve třetím tisíciletí:

Řešením konfliktu mezi ideálem jednoty a všelidským principem individualismu je jednota v různosti: všichni zajedno a každý po svém!

Závěr prof. Pořouchlíka:

Dokud to nevidím, neuvěřím!

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*